

Лети собі. Провулок світлячків. Книга 2

КУПИТИ

Зіркова журналістка й телеведуча Таллі Гарт опустилася на саме дно. Здавалося б, вона завжди домінувала в їхній з Кейт парі. Однак після смерті найкращої подруги з'ясувалося, що саме Кейт була тим якорем, на якому трималося життя Таллі, а зараз жінка залишилася без роботи й близьких і не знає, як існувати далі.

Марі, доньці Кейт, було лише шістнадцять, коли та померла від раку, і тепер дівчину не відпускає почуття провини за свою поведінку, яка захмарила останні місяці життя мами. Не в змозі з цим впоратися, Мара тікає з дому, обрубуючи зв'язок із рідними. Вона опиняється серед маргіналів і веде життя на узбіччі суспільства.

Хмаринка, Талліна мама, дитя шістдесятих, майже все своє життя провела у власному світі, занурена в наркотичний дурман. Нарешті отямившись, вона прагне довести доньці, що здатна їй допомогти. Однак чи не запізно для проявів материнської любові?

Кожна з трьох крутиться у своєму колі помилок, образ, травм і болю. І здається, що їм не порозумітися. Проте одна подія перевертає все догори дриґом, даючи шанс вирватися на волю із замкнутого кола. Але чи скористаються вони цим шансом?

Пролог

Вона скрутилася в туалетній кабінці, на щоках уже висихали потоки сліз, що змили такий охайний макіяж, нанесений ще кілька годин тому. Одразу було зрозуміло, що їй тут не місце, а проте... уже як є.

Горе — підступне відчуття. Воно приходить та йде, наче гість, якого не запрошували, та якого не можна не впустити. І нехай вона цього не визнає, але їй хочеться горювати, бо ж останнім часом саме лиш горе їй здається реаль-ним. Навіть після багатьох років вона умисно згадує свою найкращу подругу, бо хоче плакати. Вона наче дитина, яка колунає вавку — знає, що болітиме, але не може втриматися.

Вона намагалася йти далі сама. Правда. Досі намагаєть-ся, як може, ось тільки... У житті іноді трапляється так, що тебе тримає одна-єдина людина. Це твоя опора. І без неї триматися немає за що — ти просто падаєш, хай там скільки сили в тебе було раніше, хай там скільки зусиль докладаєш тепер.

Колись давно, дуже давно, вона йшла, зовсім самотня, темним провулком, який називався провулком Світлячків, і тієї найгіршої ночі свого життя зустріла рідну душу.

То був наш початок. Понад тридцять років тому.

Таллі-й-Кейм. Ми з тобою проти світу. Найкращі подруги назавжди.

Однак у будь-якої історії є кінець. Ми втрачаємо людей, яких любимо, і лишається тільки намагатися відшукати шлях уперед.

Я маю відпустити. Усміхнутися їй попрощатися.

Буде нелегко.

Вона ще не знає, початок чого заклала. За мить зміниться геть усе.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

2 вересня 2010-го

22:14

Алкоголь приглушив свідомість, і з'явилося відчуття, наче її загорнули в тепленьку, щойно із сушарки ковдру. Дуже приємно. Проте невдовзі вона отямилася, і приємні відчуття зникли — вона досі сиділа скручена в туалетній кабінці зі слідами сліз на щоках.

Як довго це триває? Вона повільно підвелася, вийшла з туалету й пробилася крізь натовп у вестибюлі кінотеатру, ігноруючи осудливі погляди красивих людей із келихами шампанського, у яких виблискувала люстра дев'ятнадцятого століття. Очевидно, фільм уже закінчився.

Надворі вона скинула лаковані туфлі на скажених підборах і жбурнула кудись у темряву. Босі ноги в дорогих нейлонових панчохах почалапали брудними сітськими калюжами, у які покрапував дощ, в бік дому. До нього було недалеко, кварталів десять, — вона цілком могла дійти пішки. Та й упіймати таксі в таку годину було нереально.

Десь коло Вірджинія-стріт в око впала рожева неонова вивіска «Мартіні-бар». Під невеличким дашком над дверима зібралася юрма, від якої долітав цигарковий дим та уривки розмов.

Пообіцявши собі рішуче пройти повз, вона мимоволі по-вернула, відчинила двері, зайшла в темну людну залу й попрямувала до барної стійки із червоного дерева.

— Що питимете? — запитав худорлявий хлопчина «творчої» зовнішності. Волосся в нього було пофарбоване в мандариновий колір, а кількість металу на обличчі могла б скласти конкуренцію пристойному будівельному магазину.

— Шот текіли.

Вона хутко спорожнила чарку й замовила ще одну. Гучна музика заспокоювала. Вона хильнула другу чарку й загойдалася під мелодію. Навколо люди сміялися та гомоніли — створювалося враження, наче вона частина цього всього.

На стільці поруч влаштувався чоловік у дорогому італійському костюмі: високий, спортивний, з дбайливо зачесаним білявим волоссям.

Мабуть, банкір або корпоративний юрист. Років десь тридцять п'ять, може, трошки старший — замолодий для неї. Давно він тут полює? Шукає найвродливішу жінку? Це його перший келих чи другий?

Тут чоловік нарешті повернувся до неї, і стало очевидно, що він знає, хто вона така. І той приємний вогник впізнавання в його очах дуже приваблював.

— Я можу тебе пригостити?

— Не знаю. А можеш?

У неї що, язик уже заплітається? От же халепа. Думки теж стали розбігатися.

Його погляд ковзнув з обличчя на груди, а потім знову зустрів її очі. Здавалося, той погляд зриває всі вдавані нашарування.

— Здається, можу.

— Я зазвичай не шукаю пригод із незнайомцями, — збрехала вона. Останнім часом в її житті тільки й були що незнайомці. Усі інші, хто колись мав якесь значення, забули про неї. А от і ксанакс починає діяти — чи, може, це текіла?

Він торкнувся її підборіддя, і від того дотику на шкірі виступили сироти. Було щось нахабне в такому дотику — чоловіки цього вже не роблять.

— Трой, — відрекомендувався він.

Вона глянула в його блакитні очі та відчула важкий тягар власної самотності. Коли оце востаннє її хотів чоловік?

— Таллі Гарт.

— Я знаю.

Затим він її поцілував. Його губи смакували чимось солодким, мабуть, алкоголем, та цигарками. Чи травичкою. Хотілося загубитися у фізичних відчуттях, розчинитися в них, як цукерка. Хотілося забути все, що полетіло шкереберть, усе, що привело її в таке місце, у море незнайомців.

— Поцілуй мене ще раз, — мовила вона та зненавиділа себе за жалюгідні нотки благання в голосі. Такий самий голос був у неї в дитинстві, коли вона ще зовсім малим дівчам притискала ніс до вікна та

чекала, що мама повернеться. «Що зі мною не так?» — запитувала та дівчинка у всіх, хто був готовий слухати, але їй ніколи не відповідали. Таллі простягла руки й обійняла його. Проте варто їй було притиснутися до нього, як вона розплакалася. А коли вже з очей полилися сльози, зупинити їх не міг ніхто.

КУПИТИ